

Prvá kapitola

O dva roky neskôr

Easton je hlavička, pretože ma dostane von tým, že mi kúpi mliečny čaj. Zároveň je aj trochu pribrzdená, pretože ani nepočká, kým si odpijem z môjho čokoládovo-tvarohového bubble tea s penou, a hneď začne: „Potrebujem láskavosť.“

„Nie.“ Usmejem sa na ňu. Vytiahnem z nádobky dve slamky. Jednu jej ponúknem, ale odignoruje ma.

„Mal. Ešte som ti ani nepovedala čo...“

„Nie.“

„Je to šach.“

„No, tak v tom prípade...“ S úsmevom sa poďakujem babe, ktorá mi podáva objednávku. Dva či tri razy sme si minulé leto vyrazili a mám na ňu vágne, príjemné spomienky. Pery natreté malinovým balzomom. Zvodné tóny skupiny Bon Iver zaplavujúce jej Hyundai Elantru. Jemná chladná ruka pod mojím tričkom. Nanešťastie žiadne z týchto spomienok neobsahujú jej meno. Ale keďže mi na pohár napísala *Melanie*, netrápi ma to.

Krátko sa na seba dôverne usmejeme, potom sa otočím k Easton. „V tom prípade, nie na druhú.“

„Chýba mi jeden hráč. Ide o tímový turnaj.“

„So šachom som skončila.“ Mrknem na displej. Je 12.09, o dvadsaťjeden minút sa musím vrátiť do opravovne. Môj šéf Bob nie je tá najmilšia a najzhovievavejšia ľudská bytosť. Niekedy pochybujem, či vôbec je človek. „Vypime si to vonku, než strávim celé poobedie pod nejakým Chevy Silveradom.“

„No tak, Mal.“ Mračí sa na mňa. „Je to šach. Stále hráš.“

Keď mojej sestre Darcy učiteľ v šiestej triede oznámil, že triedne morča posielajú na „farmu na severe“, rozhodla sa Darcy, ktorej sa nepodarilo vyslieďiť, či táto farma naozaj existuje, že ho unesie. Morča, nie učiteľa. Takže posledný rok trávim v spoločnosti Goliáša Uneseného. Rok odopierania zvyškov našej večere, odkedy nás predražený veterinár na kolenách prosí, aby sme mu nasadili diétu. Nanešťastie, Goliáš má neuveriteľne úpenlivý pohľad, ktorým ma vždy presvedčí.

Rovnako ako Easton. Ich výrazy vyžarujú rovnakú čistú, neústupčivú tvrdohlavosť.

„Nie.“ Odpijem si z čaju. Božský. „Zabudla som pravidlá. Čože robí ten koník?“

„Veľmi vtipné.“

„Nie, vážne, ktorý je to ten šach? Dáma ovládne Katan, ale neprejde cez štartovacie políčko...“

„Nežiadam od teba, aby si bola ako kedysi.“

„Aká som bola?“

„Veď vieš, ako si v trinástich porazila ostatné deti v Pater-sonskom šachovom klube, potom tínedžerov, potom aj dospelých? Ako ti dovezli ľudí z New Yorku, aby si ich strápnila? To nepotrebujem.“

Vlastne som vtedy mala dvanásť. Dobre si to pamätám, pretože vedľa mňa stál otec, teplú ruku mi položil na kostnaté plece a vyhlásil: „*Nevyhral som proti Mallory, odkedy pred rokom dovърšila jedenásť rokov. Je výnimočná, však?*“ Nechám

to tak a radšej sa zložím na trávnu vedľa záhonu cínií, ktoré sa ledva držia pri živote. Nikto nemá rád New Jersey v auguste.

„Pamätáš na moju exhibičnú partiu, keď mi v polovici bolo na odpadnutie, ale ty si všetkým kázala ustúpiť...“

„A podala som ti svoj džús.“ Sadne si ku mne. Hľadím na jej dokonale ostrú linku, potom na svoje overaly ufúlané od oleja, a pomyslím si, aké je fajn, že sa niektoré veci nemenia. Perfekcionistka Easton Peňová, ktorá má vždy nejaký plán, a jej neporiadna pomocníčka Mallory Greenleafová. Boli sme spolužiačky od prvej triedy, ale kým sa v desiatich nepridala do Patersonského šachového klubu, vôbec sme sa nebavili. Istým spôsobom bola už vtedy na konci vývoja. Už vtedy bola taká úžasná a tvrdohlavá ako teraz.

„*Fakt ťa tieto sračky bavia?*“ spýtala sa ma, keď nás nechali hrať proti sebe.

„*Teba nie?*“ odpovedala som zhrozene.

„*Jasné, že nie. Len potrebujem širokú škálu krúžkov. Štendium na vysokú sa samé nezíska.*“ Porazila som ju v štyroch ťahoch a odvtedy ju zbožňujem.

Zaujímavé, ako Easton nikdy nezaujímal šach tak ako mňa, ale venovala sa mu oveľa dlhšie. Aký je z nás čudersný milostný trojuholník.

„Tak mi visíš za ten džús, poď hrať,“ nakáže mi. „Potrebujeme štvorčlenný tím. Všetci sú na dovolenke alebo nevedia rozoznať šach od dámy. Nemusíš ani vyhrať, je to pre charitu.“

„Ktorú charitu?“

„Záleží na tom?“

„Samozrejme. Hrá sa pre pravicový výskumný inštitút? Ďalší film Woodyho Allena? Vymyslenú chorobu ako hystériu alebo citlivosť na lepok?“

„Citlivosť na lepok *nie je* výmysel.“

„Naozaj?“

„Hej. A ten turnaj je pre...“ Zúrivo ťuká do telefónu. „Neviem to nájsť, nemôžeme to skrátiť? Obe dobre vieme, že budeš súhlasiť.“

Zamračím sa. „Tak to teda nevieme.“

„Ty možno nie.“

„Easton, ja mám chrbtovú kosť.“

„Jasné.“ Agresívne prežúva tapiokové guľičky a odrazu mi pripomína skôr grizlyho ako morča.

Pripomenie mi tým deviatu triedu, keď ma prehovorila s ňou ísť do predsedníckych volieb ako zástupkyňa. (Prehrali sme. Jednoznačne.) Desiatu triedu, keď ma naverbovala hacknúť Twitter Missy Collinsovej, ktorá o nej šíriala klebety. Aj jedenástu, vtedy som napriek dobrému úsudku a tomu, že mám hlasový rozsah asi pol oktávy, hrala pani Bennetová v muzikáli *Pýcha a predsudok*, ktorý Easton napísala aj režírovala. Zrejme by som aj v maturitnom ročníku pristúpila na nejakú koninu, keby situácia doma nebola... no, finančne nie moc dobrá. Keby som netrávila každú voľnú sekundu prácou v servise.

„Všetci vedia, že nedokážeš povedať nie,“ argumentuje Easton. „Tak už proste povedz áno.“

Mrknem na mobil a vidím, že mi zostáva dvanásť minút prestávky. Dnes je pekelné horúco, svoj čaj som už dopila, tak zaujato mrkám po Eastoninom pohári. Medový melón je moja druhá najobľúbenejšia príchuť. „Mám toho veľa.“

„Čoho?“

„Rande.“

„S kým? S chlapíkom s mäsožravkami? Alebo s tým, čo vyzerá ako Paris Hilton?“

„Nie s nimi. Niekoho si už nájdem.“

„No tak. Aspoň spolu strávime nejaký čas, kým odídem na výšku.“